

Sygn. akt II CSK 707/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. J.
przeciwko H. I.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo A. J. przeciwko H. I. o przywrócenie stanu poprzedniego albo zasądzenie odszkodowania w kwocie 60 000 zł.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że nie zachodzą przesłanki odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 415 k.c. wobec braku bezprawności działania oraz winy. Pozwany bowiem dokonał rozbiórki obiektu budowlanego na nieruchomości powoda na podstawie upoważnienia zarządcy tej nieruchomości, gdyż budowla ta (oficyna) znajdowała się w ruinie, groziła zawaleniem i spowodowaniem katastrofy budowlanej, czemu zapobiegło rozebranie jej przez pozwanego, dokonane na własny koszt i według ściśle

ustalonych zasad, ówczesnie obowiązujących przepisów i pod nadzorem uprawnionego inżyniera architekta. Zdaniem Sądu drugiej instancji, Sąd Rejonowy zasadnie również ustalił okres powstania szkody na przełomie marca i kwietnia 1997 r. i trafnie uznał, że roszczenie o odszkodowanie uległo dziesięcioletniemu przedawnieniu przewidzianemu w art. 442¹ § 1 k.c.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach i zarzutach naruszenia - w ramach pierwszej podstawy - art. 415, art. 442¹ § 1 i 2 i art. 5 k.c., a w ramach drugiej podstawy: art. 328 § 2 w zw. z art. 381, w zw. z art. 227 i art. 382 k.p.c. - powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jego zdaniem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji wydając zaskarżone, wadliwe orzeczenie, dopuścił się wyraźnych i istotnych błędów z zakresu prawa materialnego i procesowego, które czynią skargę kasacyjną konieczną i oczywiście zasadną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia określonych przepisów prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, konieczne jest bowiem przedstawienie stosownej argumentacji jurydycznej wykazującej oczywistość naruszenia prawa prowadzącą w skutkach do wydania oczywiście wadliwego orzeczenia (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że nie wykazał on powyższej przesłanki

przedsądu. Uzasadnienie to sprowadza się bowiem w istocie jedynie do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych i nie zawiera argumentów, które pozwalałyby na przyjęcie, że doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa i wydania oczywiście wadliwego wyroku.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Sąd Najwyższy nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, bowiem wniosek pozwanego o ich zasądzenie został zawarty w piśmie nazwanym odpowiedzią na skargę kasacyjną, które jednak nie wywołało skutków prawnych odpowiedzi na skargę, wobec złożenia go po terminie przewidzianym w art. 398⁷ § 1 k.p.c. Termin ten jest terminem ustawowym i nie podlega przedłużeniu przez sąd, jak również nie jest możliwe jego przywrócenie, gdyż niewniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną nie pociąga za sobą dla strony ujemnych skutków procesowych. Nie jest takim skutkiem nieuwzględnienie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, bowiem ujemny skutek procesowy należy odnosić do przedmiotu procesu oraz jego toku, a nie do kosztów zastępstwa procesowego związanych z dokonaniem uchybionej czynności procesowej. Z tych przyczyn nie było podstaw do wydania przez Sąd Okręgowy w K. postanowienia z 2 lutego 2017 r. o przywróceniu pozwanemu terminu do złożenia odpowiedzi na skargę kasacyjną.